

Лісові балакуни

Юрій Ярмиш

Якось насварилися птахи на відомих лісових балакунів:

– Хоч би хвилину помовчали! А то Сорока цілісінький білий день скрекоче – плітки переказує, Зозуля все перераховує – та часом і помиляється. Пугач вночі лякає, спати не дає. А Болотяний Бугай у річку дзьоба опустить та й гуде собі так, що аж на тому боці чути!..

Засоромились балакуни. Зібралися докупи, кажуть:

– І ми мовчати вміємо! Відтепер, аж доки нас не покличете, ми – ані пари із дзьобів...

І коли сонечко за ліс покотилося, Сорока, Зозуля, Пугач всілися на високу сосну, а Болотяний Бугай поблизу на березі річки, в очереті, і замовкли.

Аж тут із нори під сосною вилізли руді лисенята та й почали гратися – борюкаються, один одного наздоганяють, ще й голос вчаться подавати – гавкають тоненько, повискують, мов щенята.

Пугач не втерпів, витріщив свої банькаті очі:

– Пугу! Пугу-у! Ану геть звідси, не заважайте нам мовчати!

Почувши це, Болотяний Бугай аж ревонув спересердя:

– І що ти за птах, Пугачу! Одразу порушив слово!

А Зозуля швидко перерахувала:

– Ку-ку! Ні, не один, це ви обидва розбалакалися. Ку-ку!

Тоді Сорока, що спостерігала за всім цим з вершечка сосни, аж заскрекотала у захваті:

– Лише мені одній вдалося промовчати!